

‘Het leven is zo duur geworden’

AMSTERDAMMER
HELPT
AMSTERDAMMER

Sinds haar bed kapot ging, slaapt Finette Motman al twee jaar op de bank omdat ze geen nieuw bed en matras kan betalen. Kosten: 450 euro.

Roxane Soudagar
AMSTERDAM

“Ik krijg altijd weer kippenvel als ik het erover heb – kijk, nu ook!” Finette Motman (61) kan 22 jaar later nog steeds moeilijk geloven hoeveel geluk ze heeft gehad met haar woning in Amsterdam-Noord, en dan vooral met de timing: precies een dag nadat haar kinderen, toen 12 en 17, van Suriname naar Amsterdam waren overgekomen, kreeg ze de woning toegewezen. “Dat was zó magisch – een wonder.”

Daarvoor had ze ruim twaalf jaar lang geen vast woonadres gehad. Ze zwierf rond, sliep in tijdelijke kamers of bij vrienden op de bank; een enkele keer sliep ze in het park. “Dan poetste ik mijn tanden met een fles water in de hand, en ging ik daarna door naar mijn werk.”

Motman groeide op in Paramaribo. Vanaf jonge leeftijd zat ze in een pleeggezin – totdat ze als tiener dan toch terugging naar haar biologische moeder. Ze stopte met school en begon met strijk- en schoonmaakwerk, wat ze jarenlang zou volhouden.

Al op 15-jarige leeftijd raakte ze zwanger van haar oudste dochter. In de jaren erna volgden nog twee kinderen, maar hen was geen lang leven gegund: haar tweede baby overleed na 9 maanden vanwege leverziekte en haar jongste werd op 4-jarige leeftijd levenloos aan de rand van haar stapelbed aangetroffen. Het stortte Motman in een depressie. Ze moest enige tijd bij haar moeder intrekken voordat ze langzamerhand weer oprabbelde. Uiteindelijk kreeg ze nog een zoon en een dochter.

Onbezorgde jeugd

In 1992 liet haar zus haar naar Nederland overkomen, met de belofte van een beter leven. Ook dat liep anders; na enkele jaren kwam Motman op straat te staan, waarna de lange periode van omzwervingen begon.

Die periode heeft de rest van haar leven gevormd, zegt ze. “Anders was mijn leven misschien wel heel anders gelopen. Ik wilde eigenlijk politieagent of buschauffeur worden.” In

→ **Finette Motman: ‘Ik ben rijk, wat familie betreft.’** FOTO'S MARIET DINGEMANS, VALENTINA VOS

plaats daarvan had ze verschillende banen, van voedingsassistente in een verzorgingstehuis tot werk op de bloemenveiling in Aalsmeer.

Het vele zwerven, de stress, opgekropte emoties en het zware schoonmaakwerk van de jaren ervoor hebben haar gezondheid aangetast. Motman lijdt aan suikerziekte, bloedarmoede en heeft trombosebenen en ernstige rugklachten. Zo'n tien jaar geleden werd ze afgekeurd; sindsdien leeft ze van een uitkering.

Ondanks alles hebben haar kinderen een redelijk onbezorgde jeugd gehad; haar oudste dochter bleef in Suriname, haar zoon en jongste dochter groeiden op in hun woning in Amsterdam-Noord. “We waren niet rijk, mijn kinderen deden wel een krantenwijk voor wat extra geld, maar we konden het redden. Ik heb ze alles gegeven wat ik kon, al was ik wel een beetje streng – Surinaamse moeders maken geen grapjes hè. Ze moesten naar school, hun diploma halen en geen foute dingen doen.”

Bij elkaar sprokkelen

Ze zijn goed terechtgekomen en inmiddels is Motman zelfs overgrootmoeder. “Ik ben rijk, wat familie betreft,” zegt ze. Ze heeft een grote familie om zich heen die ze vaak ziet. Samen sprokkelen ze elke maand wat geld bij elkaar om

naar haar oudste dochter in Suriname te sturen. “Hier is het leven duur geworden, maar daar is het echt extreem. Het maakt niet uit hoe hard je werkt, het geld is bijna niets waard. Ik heb niet veel, maar als mijn dochter geen eten heeft, kan ik ook niet eten.”

Zelf komt Motman met moeite rond sinds ze van een uitkering leeft, en des te meer sinds de dagelijkse kosten zijn gestegen. Toen haar bed het twee jaar geleden definitief begaf – nadat dat al meerdere keren was gerepareerd – had ze geen geld voor een nieuwe. “Bedden zijn duur! Daarom had ik hem al een paar keer gerepareerd, maar ik kon er echt niet meer op liggen. Dus slaap ik op de bank. De slaapkamer is inmiddels een soort speelruimte voor de kinderen.”

Dat gaat nu al twee jaar zo, en haar rugklachten worden er bepaald niet beter van. Bovendien is door het vele slapen de bank inmiddels ook doorgezakt. Een nieuw bed en matras zouden haar goed doen.

Stuur uw reactie met vermelding van telefoonnummer naar aha@parool.nl. Meer info: amsterdammerhelptamsterdammer.nl

Kent u iemand die ook een meevaller verdient?

Kent u een Amsterdammer met een minimuminkomen die een meevaller verdient?

Stuur naar

aha@parool.nl

een mail over deze stadsgenoot en wellicht dat deze wens in onze rubriek vervuld kan worden!

amsterdammerhelptamsterdammer.nl

De wens van vorige week

‘Ik weet hoe moeilijk het is om als nieuwkomer je weg te vinden’

Vorige week vroeg Amir Schojaeiabri om een bijdrage voor zijn bijscholing. Madeleine van Lennep springt bij.

In zijn thuisland Iran liep Amir Schojaeiabri gevaar vanwege een kritische blog. Na een studie grafisch ontwerp werkte hij bij een tijdschrift over agri-cultuur en onderwijs. “Alles in Iran is politiek. Als je wilt schrijven over het feit dat er geen water in het zuiden is,

lever je kritiek op het regime.” Toen de bedreigingen steeds gevaarlijker werden, besloot hij te vertrekken.

Hij spendeerde drie jaar in opvangcentra, terwijl hij als vrijwilliger kunstworkshops voor kinderen organiseerde. Inmiddels woont hij in Amsterdam-Oost. Hij wil graag werken als grafisch ontwerper, maar bijscholing is duur en bij instanties is zijn wens aan dovemansoren gericht. “Ik

krijg veel mailtjes van de gemeente over werken in de zorg. Dat zijn belangrijke banen, maar daar ligt mijn achtergrond niet.”

Madeleine van Lennep (67) is sinds kort met pensioen; ze was tien jaar directeur van de Beroepsorganisatie Nederlandse Ontwerpers (BNO). Ze helpt Schojaeiabri graag: “Ik heb bewondering voor zijn activisme in Iran en ik voel mee met iedereen die als

nieuwkomer zijn weg moet zien te vinden. Ik weet hoe ingewikkeld dat is, hoe lang het duurt. Geld is niet eens het belangrijkste, je hebt ook een netwerk nodig.” Daarom steunt ze hem niet alleen financieel, maar ook door hem in contact te brengen met de BNO: zo kan hij vakgenoten treffen, trainingen volgen, advies vragen en informatie vergaren. “Ik wens hem een mooie toekomst.”